

Китоби Дониёл — Шумораи чиҳилу нӯҳ

Ошкор сохтани ҳақиқатҳо: Нидои нимашаб, нақши Ислом ва раванди ниҳони озмоиш дар айёми охир

Jeff Pippenger

2024-01-13

Афзоиши дониш, ки хангоме ба вучуд омад, ки рӯёи дарёи Улай дар соли 1798 кушода шуд, раванди озмоишро ба вучуд овард, ки дар ҳаракати Нидои Нисфишабии соли 1844 ба авҷи худ расид. Нидои Нисфишабии рӯзҳои охир, ки ҳоло кушода шуда истодааст, бо ҳамон таърих намояндагӣ шудааст ва айни ҳамон ҳақиқатҳои озмоишкунандаи он таърихро дар бар мегирад, зеро паёми Нидои Нисфишабӣ, ки ҳоло кушода шуда истодааст, барқарорсозии ҷавоҳироти Миллер мебошад.

«Ҳақиқатҳои ки мо дар солҳои 1841, 1842, 1843 ва 1844 қабул намудем, акнун бояд омӯхта ва эълон карда шаванд. Паёмҳои фариштаи якум, дуум ва сеум дар оянда бо овози баланд эълон хоҳанд шуд. Онҳо бо азми ҷиддӣ ва дар қудрати Рӯҳ дода хоҳанд шуд». Manuscript Releases, ҷилди 15, 371.

Мавзӯи асосии паёми нубуввати Фарёди Нисфишабии замони мо нақши Ислом дар войи сеум аст. Ҳар се войи Ислом бар ду ҷадвали Ҳабаққуқ намояндагӣ шудаанд. Паёми Фарёди Нисфишабии рӯзҳои охир аз вақти ноумедии 18 июли соли 2020, хангоме ки замони таъхири рӯзҳои охир фаро расид, ба кушода шудан оғоз кард. Ҳамон тавре ки паёми Фарёди Нисфишабӣ дар таърихи миллери буд, паёми рӯзҳои охир ба таври тадриҷӣ инкишоф меёбад, то ба он нуқта бирасад, ки онро маҷлиси урдугӯҳии Экзетер намояндагӣ мекунад. Дар он нуқта бокираҳо ё равған доранд, ё надоранд.

Эълони войи Ишаё бар мардони масхарабозе, ки бар қавми Ерусалим ҳукмронӣ мекунанд, нишон медиҳад, ки рӯё барои мастони Эфроим мисли китобе мӯҳршуда гардидааст. Дар порчаи Ишаё, кори табдил додани рамзи шайтонӣ ба рамзи худотарсона, чунон ки дар таърихи Адвентизм анҷом ёфтааст, ҳамчун гили кулолгар баҳо дода мешавад. Он кор барқарор сохтани таърифи «ҳамешагӣ» ҳамчун рамзи Масеҳ буд, дар ҳоле ки он рамзи Шайтон аст. Вақте ки Дониёл калимаи «tamid»-ро ҳамчун рамзи бутпарастӣ ба кор бурд, ӯ ин калимаро бо мақсади рамзӣ интиҳоб кард, зеро ин калима маънои «доимӣ»-ро дорад.

Се қувва ҳастанд, ки ҷаҳонро ба Ҳармичидӯн мебаранд, ва нахустини он се қувва аждаҳо аст (бутпарастӣ). Аждаҳо ҷанги худро бар зидди Худо дар осмон оғоз кард. Аждаҳо он ҷангро то анҷоми ҳазорасолаи ҳазорасола идома медиҳад, вақте ки ниҳоят маҳв карда мешавад.

Ва хангоме ки ҳазор сол ба анҷом расад, шайтон аз зиндони худ раҳо хоҳад шуд, ва берун хоҳад рафт, то халқро, ки дар чор ғӯшаи заминанд, яъне Ҷуч ва Мочучро, гумроҳ намояд ва онҳоро барои ҷанг гирд оварад; шумораи онҳо мисли реги баҳр аст. Ва онҳо бар паҳнои замин баромада, урдугӯҳи муқаддасон ва шаҳри маҳбубро ихота карданд; ва оташе аз ҷониби Худо аз осмон фуруд омада, онҳоро фуру бурд. Ва иблисе

ки онҳоро гумроҳ карда буд, ба кӯли оташ ва кибрит андохта шуд, ки дар он ҷо ҳайвон ва пайғамбари дурӯғин ҳастанд; ва онҳо шабу рӯз то абадулобод азоб хоҳанд кашид. Ваҳй 20:7–10.

Ваҳшӣ (попство), ки дуввумини се қудратест, ки ҷаҳонро ба Армагеддон мебарад, ва пайғамбари козиб (Иёлотӣ Муттаҳида), ки саввумини он се қудрат аст, ҳар ду дар таърих пас аз таърихи салиб падид омаданд, ва ҳар ду ҳангоми Омадани Дуюми Масеҳ нобуд карда мешаванд.

Ва ҳайвон гирифта шуд, ва бо ӯ он пайғамбари дурӯғин, ки пеши ӯ мӯъҷизаҳо ба амал меовард, ки бо онҳо онҳоро, ки нишони ҳайвонро қабул карда буданд ва онҳоро, ки ба ҳайкали ӯ сачда мекарданд, фиреб дода буд. Ҳар дуи онҳо зинда ба кӯли оташе андохта шуданд, ки бо кибрит месӯхт. Ваҳй 19:20.

Вақте ки Дониёл калимаи ибрии «тамид»-ро («муттасил») ҳамчун рамзи бутпарастӣ (Шайтон) интиҳоб кард, ӯ калимаеро баргузид, ки нишон меод, ки маҳз Шайтон аст, ки пайваста бар зидди Худо ҷангидааст. Ду қудрати дигар танҳо дар ҷанги худ бар зидди Худо барои давраҳои муайяни вақт фаъоланд. Интиҳоби Дониёл аз калимаи «тамид» («муттасил») қасдан ва дақиқ буд.

Чунон ки ривояти Ишаъё дар бораи вой бар онҳое, ки Худованд бар онҳо рӯҳи хоби амикро рехт ва ҷашмонашонро баст, аз боби бисту ҳаштум то боби сиюм идома меёбад, ӯ чунин сабт мекунад:

Акнун бирав, ва онро пеши онҳо бар лавҳае бинавис, ва дар китобе сабт намо, то ки барои замони оянда, то абадулобод, бимонад: зеро ин қавми осӣ аст, фарзандони дурӯғгӯ, фарзандоне ки намехоҳанд шариати Худовандро бишнаванд; ки ба бинандагон мегӯянд: «Набинед»; ва ба анбиё: «Ба мо ростиро нубувват накунед, бо мо суханони хуш бигӯед, фиребҳоро нубувват кунед; аз роҳ дур шавед, аз тариқ канор равед, Бародари Муқаддаси Исроилро аз пеши мо бардоред». Бинобар ин, чунин мегӯяд Бародари Муқаддаси Исроил: «Азбаски шумо ин каломро хор шумурдаед, ва бар ситам ва қадравӣ таваккал намуда, бар онҳо тақия кардаед, бинобар ин, ин гуноҳ барои шумо мисли шикафи омодаи фуру рехтан хоҳад буд, ки дар девори баланде барҷаста шудааст, ва шикастани он ногаҳон, дар як лаҳза, фаро мерасад. Ва Ӯ онро чунон хоҳад шикаст, ки кӯзаи кулолгар пора-пора шикаста мешавад; Ӯ раҳм нахоҳад кард, ба тавре ки дар миёни пораҳои он як пораи кӯчаке ҳам ёфт нашавад, то бо он аз оташдон оташ гиранд, ё аз ҷох об бардоранд». Зеро чунин мегӯяд Худованди Парвардигор, Бародари Муқаддаси Исроил: «Дар тавба ва оромӣ наҷоти шумо хоҳад буд; дар сукут ва эътимод қуввати шумо хоҳад буд». Вале шумо нахостед. Ишаъё 30:8–15.

«Ҷадвале», ки навишта шудааст, ҳамон лавҳаҳои боби дуҷуми Ҳабаққук аст, ки ба он мақсад тарҳрезӣ шуда буданд, то онҳое ки онҳоро меҳонанд, «бидаванд» ва паёмро паҳн намоянд. «Китобе», ки аз «ҷадвал» «қайд» намудааст, Ҳабаққук аст. «Ҷадвал» аз «китоби» Ҳабаққук раванди озмоишро ифода мекунад, ки «қавми осӣ, фарзандони дурӯғгӯ, фарзандоне ки намехоҳанд шариати Худовандро бишнаванд»-ро ошкор месозад. Он «қавми осӣ», ки аз «шунидан» сарпечӣ мекунанд, ҳамонҳоянд, ки дар Ирмиё аз шунидани садои карнайи

посбон сар мепечанд.

Ман низ бар шумо посбононро мукаррар кардам, ки мегуфтанд: «Ба садои карнай гӯш диҳед». Вале онҳо гуфтанд: «Гӯш нахоҳем дод». Ирмиё 6:17.

Исёнкорон онҳоянд, ки ҳам дар таърихи Ишаё ва ҳам дар таърихи Масеҳ намехоистанд бишнаванд.

Ва Ӯ гуфт: «Бирав ва ба ин қавм бигӯ: “Шунидан мешунавед, вале намефаҳмед; ва дидан мебинед, вале дарк намекунад”. Дили ин қавмро фарбеҳ гардон, ва гӯшхононро гарон кун, ва чашмонашонро бипӯш; мабодо бо чашмони худ бубинанд, ва бо гӯшҳои худ бишнаванд, ва бо дили худ бифаҳманд, ва бозгарданд, ва шифо ёбанд». Ишаё 6:9, 10.

Осёни исёнгардида метавонистанд «бишнаванд», аммо «намешунаванд», ва сарпечии онҳо аз «шунидан» нишон медиҳад, ки онҳо «намефаҳманд». Ин ҳамон шарирони Дониёланд, ки ҳамчунин бокирагони нодони Матто мебошанд, ки афзоиши донишро, ки бар «лавҳ» ифода ёфтааст ва дар «китоб»-и Ҳабаққук зикр шудааст, намефаҳманд. Агар исёнгардидагони кариин Ишаё мешуниданд, метавонистанд тавба карда, шифо ёбанд, аммо дили онҳо фарбеҳ аст, бинобар ин онҳо паёми Нидои Нисфи Шабро фаҳмида наметавонанд. Исо шохидии дуҷуме дар бораи исёнгардидагони кар пешниҳод намуд.

Ва шогирдон назди Ӯ омада, гуфтанд: «Чаро ба онҳо ба масалҳо сухан мегӯӣ?» Ӯ дар ҷавоб ба онҳо гуфт: «Зеро ба шумо дода шудааст, ки асрори Малакути Осмонро бидонед, аммо ба онҳо дода нашудааст. Зеро ҳар кӣ дорад, ба вай дода хоҳад шуд, ва фаровонтар хоҳад дошт; аммо ҳар кӣ надорад, ҳатто он чи дорад, аз вай гирифта хоҳад шуд. Бинобар ин ба онҳо ба масалҳо сухан мегӯям, зеро онҳо нигоҳ карда, намебинанд; ва шунида, намешунаванд, ва намефаҳманд. Ва дар онҳо нубуввати Ишаё ба амал меояд, ки мегӯяд: “Бо гӯш шунида хоҳед шунид, вале нахоҳед фаҳмид; ва нигоҳ карда хоҳед дид, вале дарк нахоҳед кард. Зеро дили ин қавм ғафс шудааст, ва гӯшхонон дар шунидан суस्त шудааст, ва чашмони худро бастаанд; мабодо бо чашмони худ бубинанд, ва бо гӯшҳои худ бишнаванд, ва бо дили худ дарк кунанд, ва бозгарданд, ва Ман онҳоро шифо диҳам”. Аммо чашмони шумо мубораканд, зеро мебинанд; ва гӯшҳои шумо, зеро мешунаванд. Зеро ба ростӣ ба шумо мегӯям, ки бисёр анбиё ва мардони одил орзу доштанд он чиро, ки шумо мебинед, бубинанд, вале надиданд; ва он чиро, ки шумо мешунавед, бишнаванд, вале нашуниданд». Матто 13:10–17.

Дониёл асрори тамсилҳоро мефаҳманд, ки он ҳақиқатест, ки сатр бар сатр ба тасвир оварда шудааст. Дониёл мубораканд, зеро мебинанд ва мешунаванд; ва ҳам дониёл ва ҳам муборакон ҳар ду дар боби дувоздахуми Дониёл тасвир ёфтаанд. «Дониёл» касонеанд, ки афзоиши донишро мефаҳманд (бо дилҳои худ), ки ба воситаи «ҷадвале», ки дар «китоби» Ҳабаққук ёд шудааст, рамзан нишон дода шудааст; ва «муборакон» онҳоянд, ки интизор мешаванд.

Ва ӯ гуфт: «Бирав, эй Дониёл; зеро ин суханон то вақти анҷом баста ва мӯҳр карда шудаанд. Бисёре пок карда хоҳанд шуд, ва сафед гардонида хоҳанд шуд, ва озмуда хоҳанд шуд; вале шарирон ба шарорат амал хоҳанд кард; ва ҳеч яке аз шарирон нахоҳад

фаҳмид; аммо хирадмандон хоҳанд фаҳмид. Ва аз вақте ки қурбонии ҳаррӯза бардошта шавад ва зиштиёне, ки харобӣ меоварад, барпо гардад, ҳазору дусад навад рӯз хоҳад буд. Хушо касе ки интизорӣ мекашад ва ба ҳазору сесад сию панҷ рӯз мерасад».

Дониёл 12:9–13.

Миллериён дуруст фаҳмиданд, ки ҳазору сесад сию панҷ рӯз аз он вақт оғоз ёфтанд, ки бутпарастӣ («қурбонии доимӣ») дар соли 508 «бардошта шуд». Баракат ба онҳое ваъда дода шуда буд, ки дар соли 1843 мунтазир буданд. Калимаи «меояд» дар ин порча маънои «мерасад»-ро дорад. Соли 1843, ҳангоме ки ба анҷом расид, ба соли 1844 «расид». Вақте ки соли 1843 ба анҷом расид, «вақти таъхир»-и Ҳабаққук фаро расид, ва бар онҳое ки, чунон ки дар «китобе», ки «лавҳаҳо»-ро ёд мекард, амр шуда буд, мунтазир монданд, баракат эълон карда шуд. «Китоби» Ҳабаққук ба онон фармон медод, ки барои рӯё «мунтазир шаванд».

Дониёл таърихи соли 1798-ро (замони поён)-ро, ҳангоме ки китоби ӯ муҳркушо гардид, муайян месозад, ва он гоҳ раванди сеқадамии имтиҳон ба вучуд омад («пок карда шаванд, сафед гардонида шаванд ва санҷида шаванд»). Он раванд ба анҷоми худ дар зуҳури таърихи пинҳонии ҳафт раъд расид. Он таърихи пинҳонӣ се нишонаи роҳи ҳақиқат аст, ки бо ноумедии аввал, паёми Нидои Нимашаб ва ноумедии бузург ифода ёфтааст. Баракати расидан ба ноумедии аввал раванди сеқадамии имтиҳонро дар поёни таърихи аз 1798 то 1844 намояндагӣ мекунад.

Таърихи соли 1798, то ба ноумедии бузурги соли 1844, намунаи таърихи соли 1989, то ба қонуни якшанбеи ба зудӣ фарорасанда мебошад. Барои онҳое ки интизори рӯёе мемонанд, ки дар ноумедии аввал ба таъхир оғоз кард, баракате ваъда шудааст. «Хирадмандон»-и боби дувоздахуми Дониёл, ҳамонҳоянд, ки «мубораканд» ва «интизоранд». Шарирон онҳоянд, ки бо дилҳои худ «намешунаванд» ва «намебинанд». Тамоми таҷрибаи ҳаракати Миллерит дар чор ояти Дониёл хулоса шудааст, ва он оятҳо ҳамчунин таърихи мӯҳргузории яксаду чилу чор ҳазорро низ ифода меkunанд.

Таърихи муқаддасе, ки дар он чор оят тасвир шудааст, бар фаҳмидани афзоиши дониш, ки бар лавҳаҳои Ҳабаққук нишон дода шуда буд, ва бар афзоиши дониш, ки Исо ҳангоми таълим додан бо усули «хат бар хат» муайян намуд, асос ёфтааст. Ӯ масал пас аз масал пешкаш кард, то ки сирри нубувватро ба «хирадмандон» тавзеҳ диҳад. «Шарирон» дар Дониёл дувоздах намефаҳманд, ва дар 2 Таслӯникиён, боби ду, норасоии фаҳмиши онҳо ҳамчун нафрати ҳақиқат тасвир шудааст, ки гумроҳии саҳтро ба вучуд меорад. Ҳақиқате, ки шарирон дар номаи Павлус дӯст намедоранд, «қурбонии доимӣ» буд, ва дар чор ояти Дониёл, ҳақиқати нубувватие, ки ба таври мушаххас муайян шудааст, «қурбонии доимӣ» мебошад.

Исо ба шогирдони Худ гуфт, ки онҳо мубораканд; ва бо ин сухан Ӯ онҳоро бо касоне, ки дар Ишаё буданд ва аз дидан ва шунидан сарпечӣ карданд, то ки бозгардонида нашаванд, муқоиса мекард. Онҳое ки дар боби дувоздахуми Дониёл мубораканд, касонанд, ки интизор мешаванд. Он чор оят дар боби дувоздахуми Дониёл, инчунин иҷрои он оятҳо дар таърихи Миллериён, ва низ муқоисаи Ишаё бо як гурӯҳе ки аз шунидан ва дидан саркашӣ кард, ва

ҳамчунин айна ҳамон фарқгузорию ду гурӯҳ аз ҷониби Масеҳ — ҳама ба таърихи ниҳонии ҳафт раъд, ки 18 июли соли 2020 фаро расид, ишора мекунад. Раванди ниҳонии озмоиши таърихи Миллериён, ки аз ноумедии аввал оғоз ёфт, ҳоло такрор шуда истодааст. Баъзеҳо хоҳанд дид, ва дигарон аз дидан сарпечӣ хоҳанд кард.

«Ҳамаи паёмхое ки аз соли 1840–1844 дода шудаанд, ҳоло бояд бо қувват баён карда шаванд, зеро бисёр одамон самти худро гум кардаанд. Ин паёмҳо бояд ба ҳамаи калисоҳо расонда шаванд.

Масеҳ гуфт: «Хушо чашмони шумо, зеро онҳо мебинанд; ва гӯшҳои шумо, зеро онҳо мешунаванд. Зеро ба ростӣ ба шумо мегӯям, ки бисёр анбиё ва одилон орзу доштанд он чиро, ки шумо мебинед, бубинанд, вале надидаанд; ва он чиро, ки шумо мешунавед, бишнаванд, вале нашунидаанд» [Matthew 13:16, 17]. Хушо чашмоне, ки он чизҳоро диданд, ки дар солҳои 1843 ва 1844 дида шуданд.

«Паём дода шуд. Ва дар такрор кардани он паём набояд ҳеҷ таъхире бошад, зеро аломатҳои замон ба иҷро мерасанд; кори хотимавӣ бояд анҷом ёбад. Дар муддати кӯтоҳ кори бузурге анҷом хоҳад ёфт. Ба зудӣ, тибқи таъйиноти Худо, паёме дода хоҳад шуд, ки ба нидои баланд табдил хоҳад ёфт. Он гоҳ Дониёл дар қуръаи худ хоҳад истод, то шаҳодати худро диҳад». Manuscript Releases, ҷилди 21, 437.

Уилям Миллер аз ҷониби фариштагон роҳнамоӣ шуд, то дарк намояд, ки «рӯзмарра» рамзе аз Руми бутпараст буд. Ҳоҳар Уайт бевосита тасдиқ кард, ки ӯ дар он фаҳмиш дуруст буд. Он фаҳмиш, ки бар «лавҳаҳо», ки дар «китоб»-и Ҳабакқуқ ёд шудааст, муаррифӣ гардида буд, «барои замони оянда» аст. Кушода шудани мӯҳри он «китоб» «фарзандони шӯришгару дурӯғгӯ»-ро ошкор месозад. «Фарзандон» рамзе аз насли охириин аст, бинобар ин, «замони оянда» дар порчаи Ишаё махсусан ҳамчун рӯзҳои охириин доварию таҳқиқотӣ муайян гардидааст.

Ишаё баён медорад, ки «фарзандони дурӯғгӯ» паёми набавиро, ки бар «лавҳа» тасвир ёфтааст ва дар «китоб» зикр шудааст, рад хоҳанд кард; зеро онҳо «ба бинандагон мегӯянд: Набинед; ва ба анбиё: Ба мо суҳанони рост нагӯед, ба мо суҳанони ҳамвор бигӯед, фиребҳоро нубувват кунед». Дар соли 1863 адвентизми Лаодикия раванди рӯ ба афзоише аз иҷро кардани дархости фарзандони дурӯғгӯро оғоз намуд. Ин амалро Ишаё ҳамчун рад кардани роҳҳои қуҳани асосҳои миллери муаррифӣ мекунад, зеро онҳо гуфтанд: «Аз роҳ қанор равед, аз тариқ берун шавед, Бокдуси Исроилро аз пеши мо дур кунед». Он тариқе, ки ҳамон роҳ аст, роҳҳои қуҳани Ирмиё мебошад.

Чунин мегӯяд Худованд: Бар роҳҳо биистед ва бубинед, ва аз роҳҳои қадим бипурсед, ки роҳи неқӯ кучост, ва дар он қадам занед, ва барои қонҳои худ оромӣ хоҳед ёфт. Аммо онҳо гуфтанд: «Дар он роҳ нахоҳем рафт». Ирмиё 6:16.

Рад кардани «фарзандони дурӯғгӯ» аз ҷониби Ирмиё аз «роҳҳои қадим» рад кардани паёми Нидои Нимашаб аст, ки маҳз дар он ҷо «оромӣ» ёфт мешавад; ва ҳамин ҳамон «оромӣ ва тароват» аст, ки онҳо дар Ишаё нахостанд бишнаванд, ки он ҳамчунин таровати паёми борони охир аст. Он паём — паёми Нидои Нимашаб аст, ки дар таърихи миллериҳо

тачассум ёфта, бар «лавҳаҳо»-е, ки дар як «китоб» зикр шудаанд, ба тасвир кашида шудааст. Рад кардани паёми Нидои Нимашаб аз ҷониби фарзандони дурӯғгӯ бо хоҳиши онҳо барои он ки «Қуддуси Исроилро аз пеши» худ дур созанд, ифода шудааст. Аввалин рӯёи Эллен Уайт, ки Алфа ва Омега, албатта, барои ифода кардани анҷом ба кор мебарданд, роҳи одилонро муайян намуда, нурро дар оғози он нишон медиҳад ва ҳамчунин муайян месозад, ки кист, ки «хушмандон»-ро то анҷоми он роҳ роҳнамоӣ мекунад.

«Дар оғози роҳ дар паси онҳо нуре дурахшон барпо шуда буд, ки фаришта ба ман гуфт он «нидои нисфишаб» аст. Ин нур дар тамоми роҳ метобид ва барои пойҳои онҳо равшанӣ мебахшид, то мабодо пешпо хӯранд.

«Агар онҳо чашмони худро ба Исо, ки андаке пеши рӯи онҳо буд ва онҳоро ба сӯи шаҳр роҳнамоӣ мекард, устуворона медӯхтанд, онҳо дар амният буданд. Аммо ба зудӣ баъзеҳо хаста шуданд ва гуфтанд, ки шаҳр хеле дур аст ва онҳо интизор буданд, ки то ин вақт аллакай ба он дохил шуда бошанд. Пас Исо онҳоро бо боло бардоштани дасти ростии пурчалолӣ Худ рӯҳбаланд мекард, ва аз дасти Ӯ нуре мебаромад, ки бар болои гурӯҳи адвентӣ мавҷ мезад, ва онҳо нидо мекарданд: “Аллилуё!” Дигарон бошитоб он нуреро, ки пушти сарашон буд, инкор карданд ва гуфтанд, ки онҳоро то ин ҳадд Худо роҳнамоӣ накардааст. Нуре, ки пушти сарашон буд, хомӯш шуд ва пойҳои онҳоро дар торикии комил гузошт, ва онҳо пешпо хӯрданд ва нишонро ба Исоро аз назар гум карданд, ва аз роҳ ба ҷаҳони торик ва шарирӣ поён афтоданд». Christian Experience and Teachings of Ellen G. White, 57.

Ин нури Нидои Нимашаб буд, ҳам дар оғоз ва ҳам дар анҷом. Ин Исо (Қуддуси Исроил) буд, ки онҳо мехостанд дигар дар пеши онҳо набошад. Нуре, ки аз бозуи ростии пурчалолӣ Исо меомад, ҳамон нури Нидои Нимашаб буд, чунон ки бар «лавҳаҳо», ки дар «китоб» зикр шудаанд, муаррифӣ гардидааст. Рад кардани паёми Нидои Нимашаби Масеҳ аз ҷониби «фарзандони дурӯғин» ва роҳе, ки бояд бар он қадам мезаданд, ҳукми Худоро бар онҳо овард, вақте ки онҳо аз роҳ афтоданд. «Девори баланд», ки ногаҳон шикаста мешавад, ҳамон «девор»-и ҷудоиӣ калӣсо ва давлат аст, ки дар қонуни якшанбеи ба наздикӣ оянда вайрон карда мешавад. Он ҳукм «ногаҳон, дар як дам» меояд, ва он «мисли шикастани зарфи кулолгар, ки пора-пора мешавад» хоҳад буд. Ин ҳамон ҳукмест, ки бо чаппа гардондани рамзи шайтонӣ «қурбонии доимӣ» ва муайян кардани он ҳамчун рамзи Масеҳ алоқаманд аст.

Ба яқин, вожгун сохтани чизҳо аз ҷониби шумо мисли гили кӯзагар ҳисоб карда хоҳад шуд; зеро оё офарида дар бораи Офаридгори худ хоҳад гуфт: «Ӯ маро наофарид»? ё оё чизе ки шакл дода шудааст, дар бораи шаклдихандаи худ хоҳад гуфт: «Ӯ фаҳм надошт»? Ишаё 29:16.

«Ҳамарӯза» ҳамон ҳақиқати нубувватист, ки ҷаҳор оятро дар Дониёл боби дувоздаҳ ба ҳам мепайвандад, оятҳое ки фарқияти миёни шарирон ва хирадмандонро муайян мекунад. «Ҳамарӯза» ҳамон ҳақиқатест, ки аз ҷониби онҳое нафрат карда мешавад, ки дар 2 Таслӯникиён фиреби сахтро мепазиранд. «Ҳамарӯза» хоҳиши «фарзандони дурӯғгӯ»-ро ифода мекунад, то Қуддуси Исроил аз пеши роҳи онҳо канор равад. Ва ҷазои онҳо бо

шикастани зарфи кулолгар тасвир мегардад, ва он чи боқӣ мемонад, намунаи ҳолати ҳалокшудаи бокираҳои аблаҳ аст, зеро аз пораҳои шикаста ва боқимондаи он зарфи кулолгари дарҳамшуда «нахоҳад ёфт шуд» «порае барои гирифтани оташ аз оташдон, ё барои кашидани об аз чоҳ».

Ҳам «оташ» ва ҳам «об» рамзҳои Рӯҳулқудс мебошанд, чунонки равшан дар масали даҳ бокира низ чунин аст. Ҳангоме ки Нидои Нисфишаб ногаҳон, дар як лаҳза, фаро расад, чунонки он дар ҷамъомади хаймагии Эксетер дар моҳи августи соли 1844 рӯй дод, барои «фарзандони дурӯғгӯ» пайдо кардани ҳеҷ равшане (об ё оташ) ғайримумкин хоҳад буд. Онҳо пас аз ноумедии аввал, чунонки Ирмиё даъват шуда буд, ба «бозгашт» хонда шуданд, вале рад карданд.

Суҳанони Ту ёфт шуданд, ва ман онҳоро хӯрдм; ва каломи Ту барои ман шодмонӣ ва сурури дили ман гардид; зеро ман ба номи Ту хонда шудаам, эй Худованд Худои лашкарҳо. Ман дар маҷлиси масҳарақунандагон наништам ва шодӣ накардам; ман ба сабаби дасти Ту танҳо ништам, зеро Ту маро аз хашм пур кардаӣ. Чаро дарди ман доимист, ва ҷароҳати ман табобатнопазир аст, ки аз шифо ёфтан сар мепечад? Оё Ту барои ман тамоман мисли дурӯғ хоҳӣ буд, ва мисли обҳое ки қатъ мешаванд? Бинобар ин, чунин мегӯяд Худованд: Агар ту бозгардӣ, он гоҳ Ман туро боз хоҳам овард, ва ту пеши Ман хоҳӣ истод; ва агар ту гаронбаҳоро аз паст ҷудо кунӣ, ту мисли даҳони Ман хоҳӣ буд; бигзор онҳо ба сӯи ту бозгарданд, вале ту ба сӯи онҳо бознагард. Ва Ман туро барои ин халқ девори мустаҳкамаи биринҷин хоҳам гардонд; ва онҳо бар зидди ту хоҳанд ҷангид, аммо бар ту ғолиб нахоҳанд шуд; зеро Ман бо ту ҳастам, то туро наҷот диҳам ва халос кунам, мегӯяд Худованд. Ва Ман туро аз дасти шарирон халос хоҳам кард, ва туро аз дасти золимон раҳонӣ хоҳам дод. Ирмиё 15:16–21.

Ирмиё он касонеро намояндагӣ мекунад, ки пас аз ноумедии аввал бозгаштанд; онҳое, ки ба кори ҷудо кардани «гаронбаҳо аз пасту разил» дароманданд, то «ба ҳузури» Худованд биистанд ва чун «даҳони» Худованд бошанд. Онҳо ҳамонҳоянд, ки дар боби нӯҳуми Дониёл ҳамчун касоне тасвир шудаанд, ки ҳолати парокандагии худро дарк карданд ва баъд аз он дуои Левизод 26-ро ба ҷо оварданд. Онҳо ҳамонҳоянд, ки аз ҷониби посбонони Дониёл, Ирмиё ва Ҳабакқуқ намояндагӣ мешаванд, ки дар муқобили «фарзандони дурӯғгӯ» қарор дода шудаанд. «Фарзандони дурӯғгӯ»-ро низ «Қуддуси Исроил» дар назар дошт, вақте ки ӯ гуфт: «дар бозгаштан ва оромӣ наҷот хоҳед ёфт; қуввати шумо дар сукут ва эътимод хоҳад буд; вале шумо нахостед».

Ҷавохироти Миллер ҳамон ҳақиқатҳоянд, ки бар лавҳаҳои Ҳабакқуқ тасвир ёфтаанд, ва онҳо озмоиши паёми Нидои Нимашабро ифода мекунанд, ки ду синфи парастандагонро ба вучуд меорад. Рамзи исёне, ки бар зидди он ҷавохирот зоҳир мегардад, «қурбонии доимӣ» аст. Миллер дар фаҳмиши худ аз «қурбонии доимӣ» дуруст буд, аммо фаҳмиши ӯ бо таърихе, ки дар он зиндагӣ мекард, маҳдуд гардида буд; ва он ҷавохироте, ки ӯ одат дошт бар мизе, ки дар маркази утоқаш қарор дошт, бигузорад, акнун даҳ маротиба равшантар аз он меурашанд, ки ҳангоме Миллер онҳоро бори аввал бар мизи худ гузошта буд. Акнун онҳо дар як сандуқчаи калонтар қарор доранд, зеро он сандуқча ҳоло на танҳо Китоби

Муқаддасро ифода мекунад, чунон ки дар замони Миллер мекард, балки акнун ҳам Китоби Муқаддас ва ҳам Рӯҳи Нубувватро ифода менамояд.

Ин ду шоҳиданд, ки нури озмоишгарро дар рӯзҳои охир ба вучуд меоранд, ва ҳамин ду шоҳиданд, ки дар рӯзҳои охир ба як майдони асосии ҷанг мубаддал мегарданд. Миллер ҷангро дид, зеро дар хобаш онҳо сандукчаи ӯро (Китоби Муқаддасро) гирифтанд ва онро пора-пора карданд. Юҳанно, ки «доноён»-ро дар рӯзҳои охир намоёндагӣ мекунад, «дар ҷазирае, ки Патмос ном дорад, ба сабаби каломи Худо ва шаҳодати Исои Масеҳ буд». Юҳанно барои он таъкиб мешуд, ки ба паёми ҳам Китоби Муқаддас ва ҳам навиштаҳои Эллен Уайт имон дошт.

Мо дар мақолаи навбатӣ баррасии ҳақоикеро, ки бо рӯъёи дарёи Улай, ки дар соли 1798 муҳр аз он бардошта шуд, ифода ёфтаанд, идома хоҳем дод.

«Мо аз оянда ҳеҷ чизе барои тарсидан надорем, магар он ки роҳи роҳнамоии Худовандро нисбат ба мо ва таълими ӯро дар таърихи гузаштаи худ фаромӯш кунем». Life Sketches, 196.